

Arrest

nr. 275 317 van 15 juli 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54, 3de verdieping
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat P. DE WOLF, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 14 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 12 mei 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 3 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 13 december 1982 in La Libertad in het gelijknamige departement. U woonde van uw geboorte tot uw vertrek uit El Salvador in de colonia

Santa Lucia, gemeente Quezaltepeque, departement La Libertad. Daar woonde u samen met uw vader en uw zoon. U studeerde tot uw vijftiende en werkte vervolgens in enkele fabrieken. In 2019 begon u te werken in een schoonheidssalon in het centrum van Quezaltepeque. U ontving hiernaast ook thuis klanten om hun haar te doen of ging bij klanten thuis langs. Uw zoon ging ten tijde van jullie vertrek naar de middelbare school in Quezaltepeque.

In juli 2019 werd u aangesproken door de lokale woordvoerder van de bende MS-13, J.R.Z.R.(...), die bekendstaat onder de bijnamen Chato of Clever. Hij vroeg u op dat moment of u iets met hem wilde doen als vrouw, maar u weigerde zijn oneerbare voorstellen. Eind oktober 2019 werd uw zoon door hem aangesproken. Uw zoon moest van hem renta gaan ophalen bij de coöperatieve van de bussen. Uw zoon wilde dat echter niet doen en vertelde u drie dagen later wat er was gebeurd. Nog eens twee dagen later zag u Chato voorbijgaan en sprak u hem hierover aan. Hij werd vervolgens boos en zei dat uw zoon dat wel moest doen. Acht dagen later passeerde hij met zijn hond voorbij uw huis. Uw honden begonnen te blaffen, waarop zijn hond een van uw honden probeerde aan te vallen. Uw zoon kon dit verijdelen door een kooi over uw hond te gooien waarop de hond van het bendelid terug naar buiten ging. Hierop zei Chato dat hij jullie en uw honden zou vermoorden omdat jullie niet luisterden.

U verliet samen met uw zoon El Salvador op 24 december 2019 op legale wijze met het vliegtuig. U reisde via Spanje naar België, waar u op 25 december 2019 aankwam.

Op 14 januari 2020 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer gedood te worden door het bendelid van MS-13. U vreest dat uw zoon ook door hem zal gedood worden.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: uw paspoort en identiteitskaart, het paspoort van uw zoon en jullie vliegtickets.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

De manier waarop uw zoon door dit bendelid gerekruteerd zou zijn geweest is namelijk niet aannemelijk. Chato zou uw zoon namelijk aangesproken hebben zonder dat hij ooit contacten had gehad met de lokale bendeleden of interesse had getoond in hun activiteiten en hem meteen de opdracht hebben gegeven renta te gaan ophalen bij de coöperatieve van de bussen (CGVS, p. 16-17). Vervolgens zou hij echter niet afgesproken hebben tegen wanneer hij die opdracht zou moeten uitvoeren en op welke manier hij dat geld zou moeten overhandigen. U verklaart dat ze een vast moment hebben om renta te halen op de dertigste van de maand, maar uw zoon zou weliswaar niet over een dag hebben gesproken. U weet ook te vertellen dat de bendeleden na de ophaling van de renta normaal gezien via de telefoon afspreken om het bedrag te overhandigen, maar ze zouden aan uw zoon geen telefoon gegeven hebben om contact met hen op te kunnen nemen (CGVS, p. 18). Deze gang van zaken komt niet aannemelijk over indien ze hem werkelijk in de bende wilden rekruteren. Dit brengt dan ook ernstige schade toe aan de geloofwaardigheid van de incidenten die eruit gevolgd zouden zijn.

Later zou Chato tijdens het incident met de honden u en uw zoon met de dood bedreigd hebben omdat jullie niet geluisterd hadden (CGVS, p. 19), maar, hoewel jullie vervolgens nog een tweetal maanden in hetzelfde huis bleven wonen, voerde hij deze bedreigingen niet uit. Hij passeerde enkel langs jullie huis

en trok dan een lelijk gezicht (CGVS, p. 21). Gevraagd waarom hij niets meer concreet tegen jullie ondernam, gezien deze ernstige bedreiging, antwoordt u dat hij misschien op het juiste moment aan het wachten was om jullie te vermoorden en dat hij jullie niet meer zag omdat jullie niet buiten kwamen (CGVS, p. 23). U had nochtans eerder verklaard dat u van tegenover het huis alles binnen kon zien, aangezien hij zo had kunnen zien wat er met de honden in uw huis gebeurde (CGVS, p. 20-21). Gevraagd waarom hij jullie in de twee maanden tussen de bedreiging en jullie vertrek dan niet bij u thuis kwam zoeken, stelt u dat hij thuis niet zou kunnen gekomen zijn, omdat uw vader en uw buurvrouw er waren en ze dan geweten zouden hebben dat hij jullie iets wilde aandoen en omdat Chato niet wilde opvallen, deed hij het in stilte (CGVS, p. 23). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen. Het is namelijk allesbehalve aannemelijk dat dezelfde persoon die u op straat met de dood bedreigde en waarvan u wist dat hij verschillende moorden op zijn geweten had (CGVS, p. 21), ervoor zou terugdeinzen om u in uw woning te komen zoeken om zijn bedreiging uit te voeren. Bovendien wisten uw vader en buurvrouw al dat hij jullie met de dood had bedreigd. De grote discrepantie tussen de bedreiging en reputatie van de persoon die deze uitte, en het uitblijven van enige represaille na deze bedreiging, brengt aldus verder schade toe aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien is het hierbij volkomen ongeloofwaardig, dat u, die deze persoon dermate vreest dat u besluit het land te verlaten, wel nog twee maanden in uw woning zou gebleven zijn. Als veiligheidsmaatregel zou u verder enkel binnen gebleven zijn (CGVS, p. 21). Gevraagd waarom u niet naar elders verhuisde, stelt u dat u nergens naartoe kon omdat ze weten naar waar je verhuist en er soms een rivaliserende bende is. Wanneer u er vervolgens op gewezen wordt dat u enkel met dit ene bendelid een probleem had, stelt u dat El Chato dan naar jullie zou komen vragen omdat hij daar iedereen kent en dat zou nog gevaarlijker zijn omdat ze dan wisten van wie u aan het wegvlugten was (CGVS, p. 22). Uw uitleg kan wederom niet overtuigen. Het is namelijk niet aannemelijk dat het voor u en uw zoon veiliger zou zijn om ter plekke te blijven wachten dan dat u elders een onderkomen zou zoeken. Uw passieve houding na het ontvangen van deze doodsbedreiging brengt dan ook ernstige schade toe aan de geloofwaardigheid van deze bedreiging.

Voorts is het ook weinig aannemelijk dat uw vader sinds jullie vertrek geen problemen heeft gekend of zelfs is aangesproken door Chato (CGVS, p. 22). Hij woonde nochtans samen met jullie in dezelfde woning en woont daar nog steeds (Verklaring DVZ, punt 13A). Gevraagd waarom Chato niet aan uw vader vroeg waar jullie zich bevinden, antwoordt u dat dat is omdat uw vader hem niet ging antwoorden en hij jullie verdedigt (CGVS, p. 22). Aangezien Chato het volgens u niet gevraagd heeft, zou hij echter niet kunnen weten dat uw vader hier geen antwoord op zou geven. U geeft bijgevolg geen goede reden waarom Chato na jullie vertrek niet aan uw vader zou gevraagd hebben waar jullie zich bevonden. Dat jullie dichtste familielid, die steeds in dezelfde woning is blijven wonen, na jullie vertrek volledig met rust werd gelaten door hetzelfde bendelid dat jullie met de dood had bedreigd, komt niet aannemelijk over. Hij zou namelijk het meest informatie over jullie hebben en was voor Chato eenvoudig aan te spreken, aangezien hij in jullie woning was blijven wonen. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor dus verder op losse schroeven te staan.

Op basis van bovenstaande elementen is het CGVS van oordeel dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat uw zoon door dit bendelid van de MS-13 werd gerekruteerd en dat jullie hierdoor werden bedreigd. Deze feiten kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchteling-rechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt

niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bende-gerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden

of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten en identiteitskaart bewijzen jullie nationaliteit en identiteit, die in deze beslissing niet betwist worden. De data van uw vertrek uit El Salvador en uw aankomst naar België worden evenmin in vraag gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen “48 tot 48/7” en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 4 en 20 van de herschikte Kwalificatierichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid”, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een korte theoretische beschouwing over een aantal principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming, geeft verzoekster aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal.

Verzoekster benadrukt dat zij een gedetailleerde beschrijving kon geven van het bendelid, zij het moment van de aanspreking perfect in de tijd wist te situeren, zij gedetailleerd kon aangeven wat er gezegd en gevraagd werd aan haar zoon en zij het gedrag van haar zoon kon detailleren alsook de reactie van Chato. Deze gedetailleerde beschrijving ondersteunt en versterkt volgens haar het relaas.

Verder wijst zij erop dat zij slechts hypotheses kan formuleren betreffende het gedrag van het bendelid en benadrukt zij dat het logisch is dat zij voor de handelingen van haar belagers geen verklaring kan bieden; de benedeleden handelen immers naar hun eigen zin en dit op een onverwachte manier. Zij werpt op dat de commissaris-generaal rekening dient te houden met de gegeven culturele context, namelijk dat criminele bendes in El Salvador chaotisch te werk gaan en onvoorspelbaar zijn. Verzoekster citeert in dit verband T. Boerman en A. Golob in “Gangs and modern-day slavery in El Salvador, Honduras and Guatemala: a non-traditional model of human trafficking”.

Zij klaagt aan dat de verwerende partij zich puur op subjectieve bevindingen baseert en verschillende elementen met een westerse bril interpreteert.

Verder geeft verzoekster aan dat men in El Salvador niet zomaar kan verhuizen omwille van de aanwezigheid van de bendes en een reis naar een ander continent dient te worden gepland en voorbereid. Zij wijst tevens op het zeer gewelddadig klimaat in haar land waar er voortdurend wordt gerekruteerd; twee vriendjes van haar zoon werden reeds vermoord.

Vervolgens werpt zij op dat het weigeren gevolg te geven aan de eisen van benedeleden wordt geïnterpreteerd als verzet tegen de autoriteit en de regels van de bende, wat maakt dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador des te meer een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Ook het feit dat zij een vrouw is, maakt haar volgens haar meer kwetsbaar in de huidige context van El Salvador.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus betwist zij de analyse van het CGVS inzake de actuele veiligheidssituatie in El Salvador, onder meer wat betreft de aard van het bendegegeweld.

Het CGVS gaat er volgens haar aan voorbij dat de bendes steeds meer gepolitiseerd te werk gaan waardoor zij niet meer als louter crimineel gemeenrechtelijke actoren kunnen worden beschouwd aangezien zij, volgens verzoekster, bijna functioneren als een gedetacheerde autoriteit naast de staat, waardoor zij wel degelijk als actoren in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet moeten worden beschouwd. Verzoekster haalt hierbij nog landeninformatie aan om te argumenteren dat het bendegegeweld op een zodanig niveau is dat iedereen er het slachtoffer van kan zijn.

Verzoekster werpt nog op dat bescherming zoeken bij de autoriteiten tegen bendegegeweld geen optie is en verwijst hiervoor naar algemene rapporten.

Tot slot wijst zij erop dat meer en meer rapporten getuigen over het feit dat terugkerende Salvadoranen, na een weigering van hun verzoek om internationale bescherming, een risico lopen voor hun leven. Zij meent bij terugkeer opnieuw te worden bedreigd door haar belagers.

Verzoekster voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering

en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekster verklaart dat zij El Salvador heeft verlaten omwille van doodsbedreigingen door de lokale woordvoerder, genaamd Chato, van de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) nadat zij weigerde in te gaan op zijn oneerbare voorstellen en haar zoon weigerde in te gaan op een poging tot rekrutering, met name het ophalen van renta in naam van de MS-13.

4.2. Wat betreft de verklaarde rekruteringspoging door het bendelid Chato van MS-13, stelt de Raad vast dat hij zich niet kan scharen achter het merendeel van de motieven in de bestreden beslissing die de commissaris-generaal doen besluiten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar zoon door dit bendelid werd gerekruteerd en dat zij hierdoor werden bedreigd.

4.3. De commissaris-generaal stelt vooreerst dat de beschreven manier waarop verzoeksters zoon door Chato zou zijn gerekruteerd niet aannemelijk is. De commissaris-generaal komt tot dit besluit omdat (i) Chato verzoeksters zoon zou hebben aangesproken zonder dat haar zoon ooit contacten heeft gehad met de lokale bendeleden of interesse zou hebben getoond in hun activiteiten en omdat (ii) Chato haar zoon meteen de opdracht zou hebben gegeven renta te gaan ophalen bij de coöperatieve van de bussen (CGVS, p. 16-17).

Het is de Raad evenwel niet helder waarom net deze twee vaststellingen tot de conclusie zouden leiden dat de werkwijze inzake rekrutering van verzoeksters zoon in casu niet aannemelijk zou zijn. De commissaris-generaal maakt dit ook niet inzichtelijk. In de motieven van de bestreden beslissing kan niet worden gelezen dat de commissaris-generaal is nagegaan of de verklaringen van verzoekster al dan niet in strijd zijn met de beschikbare algemene en specifieke informatie die in deze relevant is. Dat de commissaris-generaal zich hier heeft gesteund op objectieve en betrouwbare landeninformatie die zijn bevindingen over de onaannemelijkheid van de werkwijze van MS-13 in de rekrutering van verzoeksters zoon enigszins reflecteert of bevestigt, kan uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid. Het lijkt dan ook alsof de beoordeling eerder is ingegeven door intuïtieve veronderstellingen of vermoedens.

De Raad stelt voorts vast dat het administratief dossier geen afzonderlijke en specifieke objectieve landeninformatie bevat over de werkwijze bij rekrutering door bendes in El Salvador, noch over de profielen die daarvoor doorgaans in aanmerking komen. Enkele inlichtingen kunnen wel worden teruggevonden in meer algemene landeninformatie zoals de COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, punt 4.6 (p. 18-19), alsook in de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016, onder punt 6 *“Children and youth with certain profiles or in specific circumstances”* (p. 35-36). Verzoekster citeert verder in dit verband ook nog T. Boerman en A. Golob in *“Gangs and modern-day slavery in El Salvador, Honduras and Guatemala: a non-traditional model of human trafficking”*.

Na lezing stelt de Raad vast dat in deze documenten gewag wordt gemaakt van verschillende rekruteringsstrategieën, gaande van vrijwillige over semi-vrijwillige tot gedwongen rekrutering, alsook van verschillende rekruteringsprofielen, gaande van kwetsbare jongeren in moeilijke socio-economische

situaties tot jongeren met gunstige reputaties, geëngageerd op school, in de kerk en zonder problematisch gedrag, die niet snel zullen worden verdacht.

Uit het geheel van deze documenten kan de Raad geen eenduidig en helder beeld over de werkwijzen van rekrutering door bendes in El Salvador construeren. Ter terechtzitting geeft de verwerende partij aan dat er op het CGVS wordt gewerkt aan meer uitgebreide landeninformatie over rekrutering in El Salvador.

Wél blijkt uit het geheel van de documenten dat de herkomst van de betrokken jongere van belang is, vooral jongeren uit wijken onder controle van bendes worden getroffen door rekrutering. In deze kan niet blijken dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met verzoeksters verklaringen dat zij en haar zoon afkomstig zijn uit de colonia Santa Lucia, gelegen in de gemeente Quezaltepeque, hetgeen in deze stand van zaken niet wordt betwist. Dat de colonia Santa Lucia onder controle staat van MS-13 en dat het daar gevaarlijk is, zoals verzoekster aangeeft (NPO, p. 4), wordt evenmin betwist. In de objectieve landeninformatie wordt bevestigd dat de gemeente Quezaltepeque als een van de meeste gewelddadige van het land wordt beschouwd wegens de conflicten tussen MS-13 en Barrio 18 (COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 25). Ook blijkt duidelijk dat de weigering tot rekrutering kan worden gezien als een daad van verzet.

Ten slotte gaat de commissaris-generaal voorbij aan een aantal verklaringen van verzoekster. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat haar zoon *“meteen”* de opdracht kreeg om renta te gaan halen, blijkt uit verzoeksters verklaringen echter dat hij een *“training zou krijgen en klaargestoomd zou worden om renta op te halen”* (NPO, p. 13). Dat haar zoon *“meteen”* renta moest gaan halen, blijkt hier dan ook niet uit.

Verder gaf verzoekster, een alleenstaande vrouw, ook een uitleg voor de interesse van Chato in haar zoon. Zij verklaarde dat zij enkele maanden daarvoor de avances van Chato had afgewezen: *“En ik ga u ook vertellen dat hij naar mij veel haat vertoonde, ik ben wel vriendelijk tegen de mensen, maar hij vroeg of ik met hem iets wilde doen als vrouw, ik zei nee, ik was bang van hem, ik zei dat ik misschien lief leek, maar dat hij zich vergiste, dan zei hij ga weg, sindsdien had hij haat tegen mij en misschien wilde hij daarom mijn zoon rekruteren.”* (NPO, p. 14) (eigen onderlijning).

4.4. De commissaris-generaal struikelt verder over het gegeven dat er niet zou zijn afgesproken tegen wanneer haar zoon die opdracht moest uitvoeren en op welke manier hij dat geld moest overhandigen. Zo verwijt de commissaris-generaal dat verzoeksters zoon *“niet over een dag [zou] hebben gesproken”*. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster heeft verklaard: *“ze hebben wel een vast moment, ze gaan elke 30ste van de maand gaan halen”* (NPO, p. 18). Hieruit blijkt dat er wel degelijk een vaste dag werd afgesproken, met name elke 30ste dag van de maand. Dat de dag van de week niet verder werd gespecificeerd is niet onlogisch daar elke 30ste dag van een maand niet steeds op dezelfde dag van de week valt. In deze context is het niet onaannemelijk dat haar zoon *“niet over een dag [heeft] gesproken”*. Verder hekelt de commissaris-generaal dat de bendeleden haar zoon geen telefoon zouden hebben gegeven terwijl volgens verzoeksters verklaringen de bendeleden normaal gezien na het ophalen van de renta via de telefoon afspreken om het bedrag te overhandigen. De commissaris-generaal ziet evenwel over het hoofd dat verzoekster, gevraagd of ze haar zoon een telefoon hebben gegeven, duidelijk aangaf: *“Nee, omdat het de eerste keer was dat mijn zoon aangesproken werd, hij werd helemaal nerveus en trilde en wilde wenen, dus toen nog niet, hij zei enkel dat hij zich moest voorbereiden daarop om de renta op te halen.”* (NPO, p. 18). Dit ligt in lijn met haar eerdere verklaringen dat haar zoon een *“training zou krijgen en klaargestoomd zou worden om renta op te halen”* (NPO, p. 13).

4.5. Verder rekent de commissaris-generaal verzoekster aan dat zij nog twee maanden in haar woning is blijven wonen ondanks de doodsb bedreigingen die door Chato zouden zijn geuit. De commissaris-generaal meent dat verzoeksters passieve houding de geloofwaardigheid van haar relaas ondermijnt. Wat betreft de uitleg van verzoekster dat zij als veiligheidsmaatregel is binnen gebleven en niet naar elders is gegaan omdat bendeleden weten naar waar je verhuist of omdat er soms een rivaliserende bende is (NPO, p. 21-22), stelt de commissaris-generaal kortweg dat deze uitleg niet overtuigt.

Nochtans ligt deze uitleg in de lijn van de beschikbare objectieve landeninformatie die aangeeft dat de verschillende bendes die in El Salvador actief zijn een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De sterke territoriale controle die bendes over hun wijken hebben, beperkt de bewegingsvrijheid van Salvadoraanse burgers in ernstige mate. Wegens een doorgevoerde sociale controle is het moeilijk om zich te bewegen van een wijk onder controle van een bepaalde bende naar een wijk onder controle van een andere bende. Bendes laten gewoonlijk geen personen toe in hun wijken wanneer deze personen afkomstig zijn uit andere wijken onder controle van een rivaliserende bende, zelfs niet wanneer deze gebruik maken van het openbaar vervoer (UNHCR guidelines, p. 26-

27; COI Focus 12 oktober 2020, p. 27-28). Zo worden burgers gedwongen om hun identiteitskaart te laten zien om hun woonplaats vast te stellen. Wanneer benedeleden vaststellen dat de betrokkene in een rivaliserende wijk woont, riskeert die persoon dat hij het gebied niet mag binnenkomen tot zelfs slagen of de dood (COI Focus, p. 28; UNHCR guidelines, p. 12). Verder kan worden gelezen dat omwille van de kleine omvang van El Salvador samen het feit dat de bendes dermate zijn ingebed in de gemeenschappen, lokale overheden en veiligheidsdiensten, het praktisch onmogelijk is voor burgers om zich elders in het land veilig te hervestigen. Er wordt gesteld dat de bendes door hun uitgebreide netwerk een persoon, soms in weinig tijd, kunnen opsporen. Zij beschikken over een communicatie- en toezichtsvermogen dat hen in staat stelt personen zowat overal in het land terug te vinden. Er zijn uitgebreide communicatienetwerken om inlichtingen uit te wisselen waardoor bendes in staat zijn binnen een korte tijd te weten te komen waarheen een persoon zich heeft verplaatst of vandaan komt (COI Focus 12 oktober 2020, p. 38-39).

Wanneer verzoekster erop werd gewezen dat zij enkel met Chato een probleem had en dus in een andere buurt van MS terecht kon, stelde verzoekster: *“Dat is omdat Chato dan naar ons ging komen vragen want hij kent iedereen daar, die van dezelfde bende en clica is, en dan was hij ons komen zoeken, hij ging komen zoeken waar ik en mijn zoon waren, en dat is nog gevaarlijker, want ondertussen wisten van wie we aan het wegvlugten waren.”* (NPO, p. 22). Gelet op wat voorafgaat blijkt duidelijk dat verzoeksters verklaringen niet in strijd zijn met de beschikbare algemene en specifieke informatie die in deze relevant is. De commissaris-generaal kan dan ook, zonder bijkomende elementen, niet zomaar stellen dat het *“niet aannemelijk [is] dat het voor u en uw zoon veiliger zou zijn om ter plekke te blijven wachten dan dat u elders een onderkomen zou zoeken”*.

4.6. In de bestreden beslissing wordt nog gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoekster en haar zoon nog een tweetal maanden in hetzelfde huis zijn blijven wonen zonder dat Chato zijn bedreigingen uitvoerde. De commissaris-generaal meent dat de grote discrepantie tussen de bedreiging en reputatie van de persoon die deze uitte, en het uitblijven van enige represaille na deze bedreiging, verder schade toebrengt aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Ook het gegeven dat verzoeksters vader, die steeds in dezelfde woning is blijven wonen, na hun vertrek volledig met rust werd gelaten door hetzelfde bendelid dat verzoekster en haar zoon met de dood had bedreigd, komt volgens de commissaris-generaal niet aannemelijk over.

Deze twee motieven zijn weliswaar niet zonder relevantie, maar gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen, zijn deze twee motieven in deze stand van zaken zonder bijkomende bevindingen op zichzelf niet voldoende draagkrachtig om te besluiten dat een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk wordt gemaakt.

4.7. Bij gebrek aan specifieke volledige en zorgvuldige samengestelde landeninformatie over rekrutering in El Salvador, kan de Raad de plausibiliteit van verzoeksters verklaringen over de wijze van rekrutering van haar zoon niet zelf toetsen aan zulke landeninformatie. Evenmin kan de Raad nagaan of het profiel en de individuele omstandigheden van verzoeksters zoon overeenkomen met de profielen van kinderen en jongeren die doorgaans in het vizier komen van bendes voor eventuele samenwerking, dienstverlening en rekrutering.

Gelet op wat voorafgaat, acht de Raad verder onderzoek naar het fenomeen van rekrutering van kinderen en jongeren in El Salvador nodig om op correcte wijze de aannemelijkheid van verzoeksters vrees te kunnen beoordelen.

Op basis van de elementen in het administratief en rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekster niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Een volledig en ex nunc onderzoek van alle juridische en feitelijke gronden is niet mogelijk.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 maart 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES